

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

9 ноември 2016 година *

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Производство по несъстоятелност — Регламент (ЕО) № 1346/2000 — Член 4 — Правна уредба на държава членка на последиците за непредявените в производството по несъстоятелност вземания — Погасяване — Данъчен характер на вземането — Ирелевантност — Член 15 — Понятие за „висящи правни спорове“ — Производство за принудително изпълнение — Изключване“

По дело C-212/15

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Tribunalul Mureş (Окръжният съд на окръг Муреш, Румъния) с акт от 24 април 2015 г., постъпил в Съда на 8 май 2015 г., в рамките на производство по дело

ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt

срещу

Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP),

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: J. L. da Cruz Vilaça, председател на състава, M. Berger (докладчик), A. Borg Barthet, E. Levits и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: M. Bobek,

секретар: L. Carrasco Marco, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 14 април 2016 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за унгарското правителство, от M. Fehér, G. Koós и M. Bóga, в качеството на представители,
- за нидерландското правителство, от M. Bulterman и M. de Ree, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от M. Wilderspin, в качеството на представител, подпомаган от D. Calciu, адвокат,

* Език на производството: румънски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 9 юни 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 4, параграф 1 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност (ОВ L 160, 2000 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 1, стр. 143).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между ENEFI Energiahatekonysagi Nyrt (наричано по-нататък „ENEFI“, по-рано E-Star Alternatív Energiaszolgaitato Nyrt, и Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov (DGRFP) (Регионална главна дирекция „Публични финанси“ (DGRFP) Брашов, Румъния) (наричана по-нататък DGRFP Брашов) по повод принудително изпълнение на данъчно вземане по искане на DGRFP Брашов.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Съображения 12, 20, 21 и 23 от Регламент № 1346/2000 предвиждат:
 - „(12) Настоящият регламент дава възможност да се образува главно производство по несъстоятелност в държавата членка, в която се намира центърът на основните интереси на длъжника. Тази процедура има универсален обхват и цели включването на цялото имущество на длъжника. С цел защитата на различните интереси, настоящият регламент дава възможност паралелно с главното да се образуват и вторични производства. Вторичното производство може да се образува в държавата членка, в която длъжникът притежава предприятие. Последниците от вторичното производство засягат имуществото, което се намира в тази държава. Задължителните правила за координация с главното производство по несъстоятелност съдържат изискването за единност на производството в Общността.
 - (20) [...] За да се гарантира господстващата роля на главното производство, на ликвидатора по това производство следва да бъдат предоставени широки възможности да влияе върху текущите вторични производства. Например, той следва да може да предложи план за оздравяване или предпазен конкордат [...], или да поиска спиране на осребряването на масата на несъстоятелността във вторичното производство.
 - (21) Всеки кредитор, чието обичайно пребиваване, местоживеене или седалище [...] акт се намират в Общността, има право да предяви вземанията срещу имуществото на длъжника във всяко [висящо] производство по несъстоятелност в рамките на Общността. Това следва да се прилага и за данъчните и социално-осигурителните органи. Въпреки това, с цел равнопоставеност между кредиторите трябва да се съгласува разпределението на приходите от осребряването на имуществото. [...]
- [...]
- (23) Настоящият регламент следва да създаде, в рамките на материята, която се регулира от него, единни правила за случаите на конфликт на разпоредби, които да заменят, в рамките на обхвата им на приложение, националните норми на международното частно право[;]

[Д]околкото не е предвидено друго, следва да се прилага законът на държавата членка, която е образувала производството (*lex concursus*). [...] *Lex concursus* определя всички последици от производството по несъстоятелност, процесуални и материални, спрямо заинтересованите лица и съответните правоотношения. Този закон урежда всички условия за образуването, провеждането и приключването на производството по несъстоятелност“.

4 Член 3 от Регламент № 1346/2000 е озаглавен „Международна компетентност“ и гласи:

„1. Съдилищата на държавата членка, на чиято територия е разположен центърът на основните интереси на длъжника, са компетентни да образуват производство по несъстоятелност. За дружествата и юридическите лица, седалището според устройствения акт се презюмира за център на основните интереси до доказване на противното.

2. Когато центърът на основните интереси на длъжника е разположен на територията на дадена държава членка, съдилищата на друга държава членка са компетентни да образуват производство по несъстоятелност само ако длъжникът притежава предприятие на територията на тази друга държава членка.. Действието на това производство се свежда до имуществото на длъжника, което се намира на територията на последната държава членка.

3. Когато производството по несъстоятелност е образувано по параграф 1, всяко производство по несъстоятелност, [което] е образувано впоследствие, съгласно параграф 2, е вторично производство. Това производство трябва да се извършва като производство по ликвидация..

[...]“.

5 Озаглавеният „Приложим закон“ член 4 от този регламент предвижда:

„1. Ако настоящият регламент не предвижда друго, приложимият закон към производството по несъстоятелност и последиците от него, е законът на държавата членка, на чиято територия е образувано производството [по несъстоятелност], наричана по-долу „държава на образуване на производството“.

2. Законът на държавата на образуване на производството определя условията на образуването, провеждането и прекратяването на производството по несъстоятелност. Той определя по-специално:

[...]

е) как действа производството по несъстоятелност върху предявени правни искания на индивидуални кредитори, с изключение на висящи дела;

ж) кои вземания са приети за вземания на несъстоятелността и начина на третиране на вземания, които са възникнали след образуването на производството по несъстоятелност;

з) предявяването, установяването и приемането на вземанията;

[...]

й) условията за и действието на приключването на производството по несъстоятелност, по-специално при сключването на предпазен конкордат;

к) правата на кредиторите след приключване на производството по несъстоятелност;

[...]“.

- 6 Член 15 от Регламент № 1346/2000, озаглавен „Последици от производството по несъстоятелност по отношение на висящи правни спорове“, гласи:

Последиците от производството по несъстоятелност по отношение на висящи правни спорове за вещ или право от масата на несъстоятелността се уреждат изключително от закона на държавата членка, в която е висящо това производство.

- 7 Озаглавеният „Задължение за възстановяване и приспадане“ член 20 от този регламент предвижда:

„1. Кредитор, който след образуването на производството по несъстоятелност по член 3, параграф 1, е получил по някакъв начин, по-специално чрез принудително изпълнение, пълно или частично удовлетворяване на вземанията си от имуществото на длъжник, което се намира на територията на друга държава членка, възстановява на ликвидатора полученото, при спазване на членове 5 и 7.

2. С цел гарантиране на равнопоставеност на кредиторите, кредитор, който е получил определена сума от своите вземания в рамките на едно производство по несъстоятелност, не участва в разпределението при друго производство, освен ако кредиторите от същия ред или група са получили равна част от своите вземания в рамките на това друго производство“.

- 8 Член 39 от Регламент № 1346/2000, озаглавен „Право на предявяване на вземанията“, има следната редакция:

„Всеки кредитор, чието обичайно пребиваване, местоживеене или седалище според устройствения акт се намира в държава членка, различна от държавата членка на образуване на производството, включително данъчните органи и органите за социално осигуряване в държавите членки, имат право писмено да предявят вземанията си в производството по несъстоятелност“.

Унгарското право

- 9 Член 20, параграф 3 от 1991. évi XLIX. törvény, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról (закон № XLIX от 1991 година относно производствата за предпазен конкордат и за обявяване в несъстоятелност), гласи:

„При неспазване на срока за предявяване на вземанията, предвиден в настоящия закон, кредиторът не може да участва в сключването на предпазен конкордат и конкордатът няма да има действие и по отношение на него. Кредиторът, който не е вписан поради пропускане на срока за предявяване на вземането, не може да претендира вземането си от длъжника, но може обаче да заяви непогасеното си вземане в рамките на производство по несъстоятелност, открито по инициатива на друг кредитор [...]“.

Фактите в главното производство и преюдициалните въпроси

- 10 ENEFI е дружество със седалище в Унгария, което към момента на настъпване на обстоятелствата в главното производство притежава предприятие в Румъния. На 13 декември 2012 г. в Унгария е открито производство по несъстоятелност срещу дружеството и на 7 януари 2013 г. DGRFP Брашов получава уведомление за откриването на това производство по несъстоятелност.

- 11 През м. януари 2013 г. DGRFP Брашов предявява две вземания в рамките на производството по несъстоятелност. Като се има предвид обаче, че тя не е спазила определения краен срок и че не е заплатила таксите за регистрация, посочените вземания не са разгледани в това производство, обстоятелство, за което DGRFP е уведомена на 2 май 2013 г.
- 12 Впоследствие, докато производството по несъстоятелност все още е висящо, DGRFP Braşov извършва данъчна ревизия в предприятието на ENEFI в Румъния. На 25 юни 2013 г. DGRFP Braşov издава ревизионен акт (наричан по-нататък „ревизионният акт“) относно допълнителни данъчни задължения за ДДС. Тя обаче не предявява вземането по този ревизионен акт в производството по несъстоятелност.
- 13 Първоначално ENEFI не оспорва ревизионния акт. Впоследствие на 7 август 2013 г. румънските власти издават срещу него изпълнителен лист и след това инициират производство за принудително изпълнение.
- 14 Преди приключването на 7 септември 2013 г. на производството по несъстоятелност в Унгария ENEFI оспорва започналото в Румъния принудително изпълнение. Всъщност дружеството преценява, че не е задължено да плати дължимия съгласно ревизионния акт ДДС и че свързаното с него принудително изпълнение е незаконосъобразно, като се има предвид, че към момента на извършването на данъчната проверка, довела до издаването на ревизионния акт, по отношение на него в Унгария вече е било открито производство по несъстоятелност. Вследствие на това според ENEFI DGRFP Braşov е следвало да предяви вземането си в посоченото производство по несъстоятелност. В съответствие обаче с унгарското законодателство, което било определящо съгласно член 4 от Регламент № 1346/2000, непредявените в производството по несъстоятелност вземания по принцип се погасяват.
- 15 При тези обстоятелства Tribunalul Mureş (Окръжният съд на окръг Mureş) решава да спре производството по делото и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

- „1) С тълкуване на член 4, параграф 1 и параграф 2, букви е) и к) от Регламент № 1346/2000 на Съвета да се уточни дали последиците от производството по несъстоятелност, уредени в законодателството на държавата, в която е открито производството по несъстоятелност, могат да включват погасяване на правото на кредитор, който не е страна в производството по несъстоятелност, да претендира своето вземане в друга държава членка или да иска спиране на принудителното изпълнение върху такова вземане в тази друга държава членка?
- 2) Релевантно ли е в това отношение обстоятелството, че вземането, което е предмет на принудително изпълнение в държава, различна от държавата, в която е открито производството по несъстоятелност, е от данъчен характер?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 16 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да установи по същество дали член 4 от Регламент № 1346/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че в неговото приложно поле попадат вътрешноправните разпоредби на държавата, в която е открито производството по несъстоятелност, предвиждащи погасяване на правото на неучаствалия в посоченото производство по несъстоятелност кредитор да претендира своето вземане или спиране на принудителното изпълнение върху такова вземане в друга държава членка.

- 17 В това отношение, видно най-напред от член 4, параграф 1 от Регламент № 1346/2000, ако в този регламент не е предвидено друго, приложимият закон към производството по несъстоятелност и към последиците от него е законът на държавата членка, в която е открито производството по несъстоятелност (наричан по-нататък „*lex fori concursus*“). Както се установява от съображение 23 от посочения регламент, *lex fori concursus* урежда всички последици на производството по несъстоятелност, независимо дали те са от процесуално или от материалноправно естество, по отношение на засегнатите лица и правоотношения.
- 18 И още по-конкретно, член 4, параграф 2, букви ж) и з) от Регламент № 1346/2000 предвижда, че *lex fori concursus* определя вземанията, които се приемат за вземания на несъстоятелността, съдбата на вземанията, възникнали след откриване на производството по несъстоятелност, както и правилата относно предявяването, установяването и приемането на вземанията. За да се запази обаче полезното действие на тези разпоредби, последиците от неспазването на правилата на *lex fori concursus* относно предявяването на вземанията, и по-конкретно на предвидените в това отношение срокове, трябва също така да се преценяват въз основа на посочения *lex fori concursus* (вж. по аналогия Решение от 10 декември 2015 г., *Kornhaas*, C-594/14, EU:C:2015:806, т. 19).
- 19 Що се отнася до последиците от приключването на производството по несъстоятелност, включително и чрез предпазен конкордат, както и до правата на кредиторите след приключване на производството по несъстоятелност, следва да се припомни, че тези последици и тези права, както изрично е записано в член 4, параграф 2, букви й) и к), също така се определят от *lex fori concursus*.
- 20 Макар и да е вярно в това отношение, че в разпоредбата на член 4, параграф 2 от Регламент № 1346/2000, която съдържа списък от въпроси, уреджани от *lex fori concursus*, не се посочват изрично неучаствалите в производството по несъстоятелност кредитори, и вследствие на това — последиците от производството или от неговото приключване за правата на тези кредитори, не би могло да има съмнение, че тези последици трябва да се преценяват въз основа на посочения *lex fori concursus*.
- 21 Всъщност, от една страна, списъкът на въпросите, попадащи в приложното поле на член 4 от Регламент № 1346/2000, съдържащ се в параграф 2 от него, не е изчерпателен, както е видно от самата му редакция, и най-вече от използването на израза „по-специално“.
- 22 От друга страна, следва да се установи, че тълкуване, съгласно което *lex fori concursus* урежда последиците от приключването на производство по несъстоятелност, включително чрез предпазен конкордат, и правата на кредиторите след това приключване, но не и последиците по отношение на правата на неучаствалите в това производство кредитори, би съдържало риск от сериозно засягане на ефективността това производство.
- 23 Последица от тълкуването, посочено в точка 22 от настоящото съдебно решение, би била възможността за неучаствалите в производството по несъстоятелност кредитори след приключване на производството да искат пълното удовлетворяване на техните вземания, което по този начин би довело до неравно третиране на кредиторите. От друга страна, и най-вече, това тълкуване в крайна сметка би осуетило сключването на всеки предпазен конкордат или всяка друга сравнима мярка за оздравяване на длъжника с това, че последният, който ще трябва да удовлетвори вземанията на неучаствалите в производството по несъстоятелност кредитори, не би разполагал с необходимите средства, за да плати, в съответствие с предпазния конкордат или с която и да е друга мярка, задълженията си към другите кредитори, като тези задължения по принцип се разсрочват и/или намаляват в зависимост от финансовите средства, с които длъжникът реално разполага.

- 24 По аналогични отчасти причини следва да се отхвърли доводът, изложен в този контекст от запитващата юрисдикция, съгласно който приложима към главно производство по несъстоятелност разпоредба на *lex fori concursus*, която ограничава или изключва възможността да се претендира непредявено в рамките на това производство вземане, прегражда предвидената в Регламент № 1346/2000 възможност да се иска откриването на вторични производства по несъстоятелност.
- 25 В действителност, от една страна, такава разпоредба на *lex fori concursus*, противно на становището, което, изглежда, споделя запитващата юрисдикция, не съставлява пречка за самото откриване на вторично производство по несъстоятелност, а единствено за приемането на молба за откриване на такова производство, подадена от кредитор, който не е предявил своето вземане в срока, определен с приложимия към главното производство по несъстоятелност *lex fori concursus*. И обратно, ще продължи да бъде допустима всяка молба, подадена от кредитор, който има все още непогасено вземане, или която е подадена от синдика в главното производство по несъстоятелност.
- 26 От друга страна, макар и Регламент № 1346/2000 да предвижда при известни условия възможността за откриване на вторични производства по несъстоятелност, Съдът вече е припомнил, че откриването на такова производство, което съгласно член 3, параграф 3 от посочения регламент трябва да бъде производство по ликвидация, поражда опасността то да бъде в разрез с целта, преследвана от едно главно производство, което има предпазен характер, и че този регламент установява определен брой задължителни правила за координация, предназначени да осигурят, както това е изразено в съображение 12 от него, необходимата единност в рамките на Европейския съюз. В тази система обаче главното производство има господстваща роля спрямо вторичното производство, както се уточнява в съображение 20 от регламента (вж. в този смисъл решение от 22 ноември 2012 г., *Bank Handlowy и Adamiak*, C-116/11, EU:C:2012:739, т. 59 и 60).
- 27 С оглед на тази господстваща роля на главното производство по несъстоятелност изглежда напълно логична възможността за едно национално законодателство да изключи чрез погасяване на предявените след изтичане на срока вземания всяка молба, подадена от титулярите на тези вземания, за откриване на вторично производство по несъстоятелност, като се има предвид, че такова откриване би позволило да се заобиколи предвиденото в *lex fori concursus* погасяване. Освен това по аналогия със съображенията, съдържащи се в точка 23 от настоящото съдебно решение, такова законодателство позволява да се избегне възможността за неучаствалия в главното производство по несъстоятелност кредитор да възпрепятства с искането си за откриване на вторично производство по несъстоятелност сключването на предпазен конкордат или сравнима мярка за оздравяване на длъжника, приета в рамките на това производство.
- 28 Следователно с оглед на предходните съображения трябва да се приеме, че вътрешноправна разпоредба на държавата, в която е открито производството по несъстоятелност, предвиждаща погасяване на правото на неучаствалия в производството по несъстоятелност кредитор да претендира своето вземане, попада в обхвата на член 4 от Регламент № 1346/2000.
- 29 По-нататък, с оглед на извода, който се съдържа в точка 28 от настоящото съдебно решение, следва да се приеме, че *lex fori concursus* може също така да предвижда спиране на принудителното изпълнение върху непредявено в определения срок вземане. Всъщност, както излага това генералният адвокат в точки 46 и 47 от своето заключение, тъй като по принцип погасяването на непредявените вземания е допустимо, Регламент № 1346/2000, а fortiori, трябва да допуска и норма на *lex fori concursus*, в която се предвижда единствено спиране на свързаното с тези вземания изпълнително производство.

- 30 Нещо повече, следва да се добави, че поради обстоятелството, че Регламент № 1346/2000 не хармонизира сроковете за предявяване на вземанията по делата за несъстоятелност, попадащи в неговото приложно поле, задача на вътрешния правен ред на всяка държава членка е да определи тези срокове в съответствие с принципа на процесуалната автономия, при условие че всички свързани с тях правила не са по-неблагоприятни от правилата, които уреждат подобни положения във вътрешното право (принципът на еквивалентност) и че те не правят практически невъзможно или не затрудняват изключително упражняването на правата, предоставяни от правото на Съюза (принципът на ефективност) (вж. в този смисъл решение от 15 октомври 2015 г., Nike European Operations Netherlands, C-310/14, EU:C:2015:690, т. 28 и цитираната съдебна практика). Поради обстоятелството, че в това отношение не са налице достатъчно данни, произтичащи по-конкретно от становищата на страните, запитващата юрисдикция следва да провери дали разпоредбата на член 20, параграф 3 от Закон № XLIX от 1991 г. отговаря на тези критерии.
- 31 И накрая, следва да се установи, че съдържащият се в точки 28 и 29 от настоящото съдебно решение извод не се поставя под въпрос от обстоятелството, че съгласно член 15 от Регламент № 1346/2000 последиците от производството за обявяване в несъстоятелност за „висящи[те] правни спорове“ за вещь или право от масата на несъстоятелността се уреждат изключително от закона на държавата членка, в която е открито това производство.
- 32 Всъщност прочитът на тази разпоредба трябва бъде във връзка с член 4, параграф 2, буква е) от Регламент № 1346/2000, който разграничава „висящите дела“ от другите предявени правни искания на индивидуални кредитори. Така последиците от производството по несъстоятелност върху предявените от индивидуални кредитори правни искания, различни от „висящите дела“, във всички случаи се уреждат единствено от *lex fori concursus*. А както отбелязва генералният адвокат в точки 67—78 от своето заключение, производствата за принудително изпълнение на дадено вземане попадат в тази последна категория.
- 33 В това отношение следва да се добави, че Регламент № 1346/2000 се основава на принципа, съгласно който изискването за равно третиране на кредиторите, приложим *mutatis mutandis* към всяко производство по несъстоятелност, не допуска като общо правило действия на индивидуални кредитори чрез производства за принудително изпълнение, образувани и водени при висящо производството по несъстоятелност срещу длъжника. Така член 20, параграф 1 от Регламент № 1346/2000 задължава кредитора, получил „по-специално чрез принудително изпълнение“ удовлетворяване на своите вземания от имущество на длъжника, намиращо се на територията на държава членка, различна от държавата членка, в която е открито производството по несъстоятелност, да възстанови полученото на синдика.
- 34 Би се изпаднало обаче в противоречие, ако член 15 от Регламент № 1346/2000 се тълкува в смисъл, че той се отнася и до производствата по принудително изпълнение, в резултат на което последиците от откриването на производство по несъстоятелност по този начин биха се уреждали от закона на държавата членка, в която това производство е висящо, като същевременно член 20, параграф 1 от регламента, налагайки изрично полученото „чрез принудително изпълнение“ да се върне на синдика, би лишил този член 15 от неговото полезно действие.
- 35 Вследствие на това трябва да се приеме, че производствата за принудително изпълнение не попадат в приложното поле на член 15 от Регламент № 1346/2000.
- 36 С оглед на предходните съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 4 от Регламент № 1346/2000 трябва да се тълкува в смисъл, че в неговото приложно поле попадат вътрешноправните разпоредби на държавата, в която е открито производството по

несъстоятелност, предвиждащи погасяване на правото на неучаствалия в производството по несъстоятелност кредитор да претендира своето вземане или спиране на принудителното изпълнение върху такова вземане в друга държава членка.

По втория въпрос

- 37 С втория си въпрос запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали данъчният характер на вземането, което е предмет на принудителното изпълнение в държава членка, различна от държавата, в която е открито производството по несъстоятелност, е релевантен за отговора, който следва да се даде на първия въпрос.
- 38 В това отношение съображение 21 от Регламент № 1346/2000 гласи, че всеки кредитор, чието обичайно пребиваване, местоживеене или седалище се намират в Съюза, има право да предяви вземанията срещу имуществото на длъжника във всяко висящо производство по несъстоятелност в рамките на Съюза и че това следва да се прилага и за данъчните и за социално-осигурителните органи. В това съображение се добавя, че с цел равнопоставеност между кредиторите трябва да се съгласува разпределението на приходите от осребряването на имуществото. В това отношение член 39 от този регламент предвижда по същество, че данъчните органи и органите за социално осигуряване в държавите членки, както и всеки кредитор, чието обичайно пребиваване, местоживеене или седалище се намира в държава членка, различна от държавата членка, в която е открито производството по несъстоятелност, имат право писмено да предявят вземанията си в производството по несъстоятелност.
- 39 Видно от тези разпоредби, Регламент № 1346/2000, от една страна, не допуска национални разпоредби, които изключват в рамките на производството по несъстоятелност предявяване на вземанията на данъчните органи на държавите членки, различни от държавата, в която е открито производството. От друга страна, от същите тези разпоредби произтича, че регламентът не прави разграничение между частноправни и публичноправни кредитори.
- 40 При тези условия следва да се установи, че разпоредбите на Регламент № 1346/2000 не предоставят привилегирован режим на вземанията на данъчните органи на държава членка, различна от държавата членка, в която е открито производството по несъстоятелност; в смисъл те да могат да бъдат предмет на производство по принудително изпълнение дори и след откриването на производство по несъстоятелност. Вследствие на това, с оглед на разглежданите в главното производство факти, обстоятелството, че вземанията, които са предмет на производството за принудително изпълнение, са вземания от данъчен характер, не предполага, че по тази причина те попадат единствено в приложното поле на вътрешното румънско законодателство или че последиците, предвидени от *lex fori concursus*, в конкретния случай унгарското законодателство в областта на несъстоятелността, не се разпростират по отношение на тях.
- 41 При тези условия на втория въпрос следва да се отговори, че данъчният характер на вземането, което е предмет на принудително изпълнение в държава членка, различна от държавата, в която е открито производството по несъстоятелност, в хипотеза като разглежданата в главното производство е ирелевантен за отговора, даден на първия въпрос.

По съдебните разноси

42 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

- 1) Член 4 от Регламент (ЕО) № 1346/2000 на Съвета от 29 май 2000 година относно производството по несъстоятелност трябва да се тълкува в смисъл, че в неговото приложно поле попадат вътрешноправните разпоредби на държавата членка, на територията на която е открито производство по несъстоятелност, предвиждащи погасяване на правото на неучаствалия в това производството кредитор да претендира своето вземане или спиране на принудителното изпълнение върху такова вземане в друга държава членка.
- 2) Данъчният характер на вземането, което е предмет на принудително изпълнение в държава членка, различна от държавата, на територията на която е открито производството по несъстоятелност, в хипотеза като разглежданата в главното производство е ирелевантен за отговора, даден на първия преюдициален въпрос.

Подписи